

L. K. PATRÍCIA

ÁRNYAK
HANGJA

Dream
válogatás

Egy lány, aki nem ismeri a származását.
Egy férfi, aki titkolja halhatatlanságát.
És egy boszorkány, aki mindkettőjük vérért
szívesen megkóstolná.

Amikor Sorel apja súlyosan megbetegszik, és a gyógyító nem tud rajta segíteni, a lány – más utat nem látva – kockázatos alkut köt egy rejtélyes boszorkánnyal. Vagy ahogyan sokan emlegetik: Umbra leányával. Az umbrani viszont nem pénzt kér fizetség gyanánt, hanem fiatalságot akar, még ha ez mások életébe kerül is.

Sorel mindent megtesz, hogy életben tartsa az apját, és közben váratlan szövetségesre talál a titokzatos Killian személyében. A férfi saját múltjának árnyai elől menekül, és akaratlanul is Sorel segítőtársa lesz.

Vajon sikerül-e a lánynak megmenteni apját és Killiannek megtalálni a megbocsátást? Fedezd fel a mágia, intrika és bátorság világát ebben az elbűvölő fantasy regényben!

L. K. Patrícia Egerben született, és jelenleg is ott él a férjével és a bájos törpeuszkárjukkal.

Szabadidejében nagyon szeret olvasni, a kutyájával agilityzni, kirándulni, egy kávé mellett jókat beszélgetni. Bár a könyvek és az olvasás szeretete kicsi kora óta megvolt, elég messziről keveredett vissza az írás világába. Elsősorban a fantasztikum érdekli, imádja a teremtet világok sokszínűségét, a bennük rejlő lehetőségeket, de sok már megjelent novellája realista zsánerben íródott.

Az írás számára kicsit olyan, mint a varázslat: megmutatja, mit rejtenek más emberek álmai.

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/l.k.patricia

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Dream
válogatás

„Annyira erős lett ez a történet, nem is gondolnánk, hogy első regényről van szó. A karakterek kidolgozottak, erősek és szerethetőek, a helyszínnek részletes bemutatása lehetővé teszi, hogy magunk elé képzeljük a világot, a cselekmény pedig végig izgalomban tart. (...) Két percünk sincs megpihenni, mert mindig történik valami izgi, ami miatt kapkodhatjuk a fejünket. Elég sok érzelmet megéltem, de leginkább izgultam és reménykedtem. Ez a könyv egy kalanddal teli utazás, melyben a múlt kísérti a jelent, és amiben sosem tudhatod, mikor derül fény újabb titkokra. Megrendít, elvarázsol, megbabonáz.”

Nikusz blogja

„Egy izgalmas, erős hangulatú történetet kaptam, ami teljesen magába tudott szippantani, és amit kimondottan élvezetes volt olvasni. Az Árnyak hangja egy igazi sötét tündérmese, amit szerintem mindenki élvezni fog, aki könnyed, mégis minőségi olvasmányra vágyik. Ez a könyv tökéletes bevezető lehet a fiatalabb korosztály számára a fantasy műfajába.”

Könyv és más

„Sorel és Killian dinamikája egyszerűen elképesztő: külön-külön is nagyon jól megalkotott karakterek, és együtt is olyan jeleneteik vannak, hogy vagy nevettem, vagy izgultam, vagy sírtam, vagy megborozongtam, mert a sorokon át is éreztem a kémiajukat. A történet azonnal magával ragad, gúzsba köt, és olyan érzelmi hatást vált ki, amelytől végül az ember nem is akar szabadulni, annyira elbűvöli.”

könyvesblog

Szavak az élet

Dream
válogatás

L. K. PATRÍCIA

ÁRNYAK HANGJA

— részlet —

Dream
válogatás

Prológus

237 évvel korábban: részlet Hes és Esca Renick életéből

Esca lihegve hanyatlik vissza a párnák közé. A hálóinge, a lepedő nyirkos az izzadságtól és a vértől. Alig kap levegőt, de vége! Vége!

Lehunyt szemmel szuszog, miközben a javasasszony megveregeti a térdét.

– F...

– Fiú – mondja ki Ever. A nővére hangja élesen cseng a meglepődéstől, a döbbenettől, és Esca olyan hirtelen ül fel, mintha meggyötört, sajgó testét fellökné valami. Vagy mint-ha megrántanának benne valamit.

Már alig érzi a korábbi lüktető, forró fájdalmat. Helyette mindene jegessé válik. A rettegés fájni kezd benne.

Fiú?

A lába közé gyűri a mocskos lepedőt, és feljebb tornázza magát a háta mögé tornyozott párnákon, úgy mered rá a javasasszony mindig szigorú arcára.

– Fiú – erősíti meg az asszony. Futó mosoly suhan át az arcán. Büszke mosoly.

– De az... – Esca tekintete a nővérére rebben. Ever meg-
rázza a fejét. Hagyományosan az ő dolga lenne, hogy elvágja
a gyermek köldökzsinórját, de Ever elutasítóan az ablakhoz
lép. A kötényébe törölgeti az ujjait, vér kenődik a halvány-
kék anyagra.

Esca a döbbenetét nyeldekli.

Fiú?

Miközben a javasasszony csendben és fürgén megtisztog-
tatja, becsavarja egy pólýába a néma gyereket, ő dermedten
figyeli. Az asszony aztán szó nélkül a kezébe nyomja, és egy
adag törölközőt felnyalábólva átvonul a szomszédos helyi-
ségben lévő fürdőbe.

Esca ekkor érti meg, miért fáj annyira a csend.

A gyermek betegesen apró, ami nem is csoda, hiszen
majdnem két hónappal korábban született, mint várták.

Most már Esca is érti, miért érkeztek olyan korán a fáj-
dalmak.

Sűrűn pislogva próbálja visszatartani a könnyeit, miköz-
ben a fia arcát bámulja. A hevenyészve letakarított nyálka és
máz alatt a gyermek sápadt, a bőre áttetsző. Egyáltalán nem
úgy néz ki, mint azok az újszülöttek, akiket eddig látott.

– Ugye tudod, hogy csak órái lehetnek hátra, mielőtt el-
hagyja a látható világot?

Esca kinyitja a száját, mire halk, csukláshoz hasonló
hang szökik ki belőle. Eddig csak azt a fájdalmat érezte, ami
a hasát húzta, de ez, ami most befészkel magát a mellkasá-
ba... sokkal rosszabb. Fekete, sötét, gennyes.

Egy világ omlik össze benne.

Karjában a csecsemő mocorogni kezd. Mintha aprót nyögött volna, de Esca nem biztos benne, hogy jól hallotta. A szíve köré jégpáncélként zárul a rettegés.

– Segíts, Ever! – motyogja maga elé.

Halk koppanások, a padló deszkája megnyikordul.

– Fiú, Esca! Haszontalan! – A nővére hangja ezúttal közelebből szól, de Esca olyan zsibbadtnak érzi magát, hogy képtelen felnézni. Csak ahhoz van ereje, hogy magához szorítsa a fiát, és védelmezőn köré gömbölyödjön. Az orrát megtöltő, fémes vérszag mellett is érzi azt a meleg illatot, ami csakis a kisfiú sajátja lehet.

Hes annyiszor mondogatta, hogy mennyire örülne, ha fia születne. Esca emiatt halogatta, hogy bevallja neki az igazat, amikor teherbe esett. Valahol már akkor érezte. Tudta. A fajtájának csak ritkán születhet fia, ha pedig mégis, az...

A gondolat olyan erővel hasít bele, hogy Esca akaratlanul is összerándul. A tehetetlenség éles karmokkal tép a szívébe.

Halványan érzékeli, hogy Ever az ágya mellé guggol, mert felerősödik az illata. Rozmaring.

– Te is tudod, drágám – érinti meg a nővére a vállát –, hogy még ha meg is tudnád menteni, fiúként sose lesz képes használni az erejét. – Az ujjai megnyugtatóan, egyenletesen járnak fel és alá Esca bőrén. Az átizzadt hálóing ujjja valamikor lecsúszott, Ever most visszaigazítja.

– Meg tudnám? – ismétli meg Esca a két szót, amibe úgy kapaszkodik, mintha mentőkötél lenne. Kipislogja a szempillái alól a könnyeket.

Ever arcvonásai kitisztulnak, megélesednek. Az ajkát rosszallóan lebiggyeszi.

– Ne áltasd magad!

- Ever, ő a fiam!
- Akkor se. Te is tudod...
- És az *Árnyak hangja*? – Esca gyűlöli azt a könyvet.

Akárhányszor megérintette, mindig úgy érezte, hangok töltik meg a fejét. Olyanokat suttogtak neki, amitől kiver-
te a víz. Mély hangú, bűgő, fenyegető hangok voltak. Talán
maga *Umbra* sutyorgott a lapok közül...

Gyerekként, amíg az anyjuk élt, kötelezően minden nap
abból kellett felolvasniuk. Esca előbb ismerte meg az ősök
nyelvét, mint az emberekét, és bár Ever lelkesen falta az apró
könyv lapjait, ő mindig félve érintette meg. Utálta a lapok
zizegését, a takaros sorokat, a tyúklábszerű betűket. A tinta
szagát. A könyvnek nem olyan szaga volt, mint a többinek.
A tinta nemcsak azt a jól ismert, édeskés illatot árasztotta,
hanem enyhén szúrós volt, és...

*Vér... Mindig is a bomló vér undorító szagát lehetett
azon a könyvön érezni.*

Ever feláll mellőle. Súlyos szoknyáját a földön húzva sé-
tál az ajtóhoz. A kezét a kilincsre teszi. Az arca töprengővé
lágyl, és az ujjával szórakozottan babrálja a feje köré tekert
fonatból kiszabadult tincset. Hátrapillant a fürdőhelyiség
nyitott ajtajára, de a javasasszony nem hallhatta meg őket.

Esca sem megszólalni nem mer, sem levegőt venni.
A gyermek apró szuszogását a mellénél érzi nyirkos hálóin-
gének az anyagán keresztül.

– Remélem azzal is tisztában vagy, hogy a fiú életéért
nem kis árat kell majd fizetned – suttogja halk, vészjósló
hangon Ever.

Esca szájában megkeseredik a nyál. Nem képes hangokba formálni az akaratát, és szavakba önteni a fejét kitöltő, szeszélyesen kavargó gondolatokat.

Aztán már alkalmja sincs rá, mert Ever felrántja a szobája ajtaját.

* * *

Az ajtó kinyílik, és Ever lép ki a szobából. Nem a falu javasszonya, hanem Ever. Hes Renick nem örült neki, amikor az asszony is megérkezett. Soha nem állhatta igazán a felesége nővérét, de Esca ragaszkodott hozzá, hogy érte küldessen, amikor az első fájások elkezdődtek. És amúgy is ez a hagyomány.

Ever azonnal becsukja maga mögött az ajtót. A szája két oldalára mély árkokat véssett az undor.

A ruhája elé kötött rongy és a keze is véres. Meg sem próbálja elrejteni.

Hes kényszeredetten nyel egyet. Fél megkérdezni. Mit fél? Retteg! A szobában azóta csend gubbaszt, hogy Esca zihálása és el-elfúló sikolyai elhallgattak.

Ahogy az asszony Hes felé fordul és a szemébe néz, ő semmilyen érzelmet nem tud kiolvasni belőle.

– Kisfiú – mondja ki Ever a rettegett szót, mielőtt Hes bármilyen kérdést is feltehetne. – És él – teszi még hozzá, aztán sarkon fordulva, egyszerűen magára hagyja Hest a félhomályos folyosón.

Ő képtelen megmozdulni. Csak bámulja az ajtó sötét fáját, az érzetek vonalait.

Él?

Hiszen az... *lehetetlen!*

Esca annyira bízott benne, hogy lánya születik. Hogy *lányuk* születik. Azt mondta, a fiúk többsége még az anyaméhben életét veszíti, de... Ez *lehetetlen!*

Ahogy újra nyílik az ajtó, Hes önkéntelenül is hátralép. Egy pillanatra azt hiszi, megint Ever lép ki, de aztán rájön, hogy a javasasszony az. Csak ezúttal a haját lefogó kendőt levette, és alatta a napszíttá fonat ugyanúgy keretbe foglalja az arcát, ahogy Ever viseli. És ahogy Esca is. Izzadt homlokába hajszálak tapadnak.

Hes ekkor döbben csak rá, hogy Ever semmit nem mondott a húgáról. Nem mondta, hogy jól van, nem mondta, hogy...

A csend vészjósló.

A gondolatra elakad Hes lélegzete. A félelem megtekerekedik a mellkasában.

A javasasszony szikár vonású arcát faggatja, ott keresi a választ, és csak akkor meri kiengedni a levegőt, amikor a nő bizonytalanul elmosolyodik.

– Bemehet, lord Renick – tárja szélesebbre az ajtót.

Hes összeszűkülött gyomorral lép be. A szíve görcsben. Egyből megérzi a vérszagot.

Az ágynemű vörös, akárcsak az ágy elé vetett, széttépett lepedők. Még Esca arcán is látni a nyomait, csak félig-meddig mosták le.

Esca szemében rettegés ül. Csak akkor szólal meg, amikor a javasasszony becsukja Hes mögött az ajtót, és a léptei elhalnak a folyosón.

– Fiú. – Esca félve ejti ki a szót, és ahogy lenéz a kebléhez szorított apró kis bugyorra, a szeméből könnyek kezdenek

peregni. A fehér pólyából csak egy apró, ökölbe szorított kezecske kandikál ki.

– Ever mondta – nyeli le a keserű ízt Hes. A szavak megakadnak a torkán.

A kezecskén az ujjak szétnyílnak, majd újra összezárulnak. Hes szíve pedig fájdalmasabban kezd lüktetni.

– De...

– Meg fog halni, Hes! Érzem.

Van valami Esca hangjában. Nem kétségbeesés, éppen ellenkezőleg: élesen, de határozottan cseng.

Ahogy Hes nagy nehezen ráemeli a tekintetét, az asszony arcáról is az elszántságot olvassa le.

– Mit mondott Ever?

Esca szája megrándul. Beharapja. Mint töprengés közben szokta.

– Esca? Mit mondott...

– Semmit. – Hazudik. Hes kitapasztalta már az évek során, hogy az asszony sose néz a szemébe, amikor valamit el akar titkolni. Ahogy most is. Egyetlen töredékpillanatra ugyan, de Esca lesüti a szemét, és Hes biztos benne, hogy hazudik.

Mit mondhatott neki az az átkozott nővére?

– Esca... – ereszkedik le óvatosan a megreccsenő ágy szélére. Megsimítja Esca karját, amivel az asszony a pólyát öleli. A bugyor mélyén halkan nyöszörög a gyermek.

A fia.

Ahogy Hes félrehúzza a pólya anyagát, a kis kézen ismét szétnyílnak az ujjak. Annyira aprók, annyira ráncosak. Amikor Hes odaérinti a parányi tenyérhez a saját mutatóujját, a fiú egyből megmarkolja. Meglepően erős a szorítása.

Hihetetlennek tűnik, hogy haldoklik. Férfiemberként Hes mindig is arra vágyott, hogy legyen valaki, aki továbbviszi a Renick nevet, de nagyon jól emlékszik Esca arcán a rémületre, amikor bevallotta, hogy terhes.

Akkor nem értette a félelmét. Esca napokra bezárkózott a szobájába, és csak sírt és sírt. Megállíthatatlanul, szívszorítóan. Nem volt hajlandó kijönni, nem volt hajlandó enni, nem volt hajlandó felelni. Senkinek sem. Csak amikor Hes rátörte az ajtót, akkor árulta el a titkot.

Ahogy a szavai újra felcsendülnek Hes gondolataiban, valami megsavanyodik a bensőjében. Mint a romlott tej. Elhúzza a kezét, mire a gyermek kiad magából valami hangot, ami leginkább az újszülött kölyökkutyákéra hasonlít. Mintha az apja figyelmét akarná magára vonni, de Hes elzárja magában a késztetést, hogy újra ránézzen. Visszahajtja a pólyát.

Feláll. Vagyis inkább felpattan. Valami elemi erővel űzi, legszívesebben kirohanna a szobából. Nem bírja elviselni az Esca arcát elhomályosító bánatot.

– Mikor? – préseli ki magából Hes a kérdést. A fogai között sziszeg a levegő.

– Én... fogalmam sincs – motyogja Esca. A szeméből kiördül egy újabb könnycsepp, de sem ő nem nyúl fel, hogy letörölje, és Hes sem hajol le hozzá. Nem úgy, mint amikor betörte az ajtót, és az asszony rémülten pördült meg. Egy párnát szorított a kebléhez, és abba temette az arcát. Hesnek úgy kellett lefejtenie róla az ujjait, és kitépni az öleléséből, hogy a szemébe tudjon nézni. Akkor letörölte a könnyeit. A két kezébe fogta Esca arcát, és lecsókolta a könnyeket róla.

– Mégis...

– Nem tudom! – csattan Esca hangja. Feljebb emeli a gyermeket, és a pólyájába törli az arcát. A könnyes vér rózsaszín nyomokat hagy a vajfehér vásznon.

A gyermek változatlanul nyöszörög, de legalább halkan teszi.

Hes nem akar ránézni, de nehéz megállnia. Mégiscsak az ő fia. Vér a véreből.

Esca arcára mered, és erővel ott is tartja a figyelmét. Az asszony nyirkos homlokába tapadó, kalászszőke hajszálakat nézi.

– Mi a neve?

Esca felkapja a fejét. Még Hes is meglepődik, mennyire nyersre sikeredett a kérdés. A hangja rekedt, legbelül pedig szörnyen hasogatja valami. Ő csak azt akarta, hogy az érzéseit senki ne láthassa meg, de nem akart érzéketlennek tűnni.

– Én...

Visszaül Esca mellé. Legszívesebben megsimítaná az arcát, de a keze zsibbadt. A szívét is annak érzi. Mintha valami legbelül rothadásnak indult volna.

– Ha meg is hal, ne név nélkül kelljen neki. Még a nincsteleneknek is joguk van egy névhez – mondja megenyhült hangon, szelíden.

Esca aprót bólint, lesüti a szemét.

Hes nem akarja megsürgetni, de minél több idő telik el, annál inkább szétfeszíti belülről az a lassan megfeketedő valami. Jobb szeretne kimenekülni az udvarra, kardot ragadni, és addig küzdeni, amíg már kifordul a markából a fegyver, vagy a kimerültség térdre nem kényszeríti.

De fél, hogy Esca összetörne egyedül. Vagy ami még rosszabb: Ever jönne vissza hozzá, és ostobaságokkal beszélne

tele a fejét. Hes tisztában van vele, hogy az a nő sose kedvelte. Ahogy ő se az asszonyt. És ennek semmi köze ahhoz, hogy *miféle*.

Az ajtón ekkor kemény koppanás hallatszik, aztán már nyílik is. Hesnek oda sem kell fordulnia, tudja, hogy Ever jött vissza. A betóduló légáramban érezni azt az édeskés illatot, ami mindig körbelengi, és ami annyira tömény, hogy a kutyái messzire elkerülik.

Ahogy Hes feláll és odafordul, az asszony egy könyvet szorít magához. A fekete bőrkötés halványan csillog.

– Hes... – simítja meg Esca a férfi karját. – Magunkra hagyhatsz. Nem lesz baj.

Az utolsó szavakra mintha Ever arcán átsuhanna valami mosolyféle, de Hes nem akar vitába bonyolódni Escával. Az asszonya így is kimerült, pihennie kellene.

– Visszaküldjem a javasasszonyt? – tesz egy gyatra kísérletet.

– Nem lesz rá szükség – válaszolja Ever, és ahogy félrelép az ajtóból, szélesebbre nyitja, mintegy jelzésképpen.

Hes megáll mellette.

– Ne legyen baja a húgodnak! – súgja oda, hogy csak ő hallja. Ever arcán újra felsejlik az a pillanatnyi mosoly, legalábbis az arca két oldalán a barázdák elmélyülnek.

Első fejezet

Sorel

Sorel nevetve ugrik félre Roland csapása elől. A kard hegye vékony vonalat húz a homokba. A fiú roppant ügyes az íjászatban, de a kardot sután forgatja. Pláne a valódinál ügyetlenebb, rossz egyensúlyú, tompa és kidolgozatlan gyakorló-kardot, amelyet Sorel is csak azért bír el lány létére, mert az apja csináltatott neki egy jóval könnyebbet. A katonák hatalmas kezében nyilván fogpiszkálónak tűnne a karcsú penge, viszont Rolandnak sem ártana egy hasonló. Azzal könnyebben boldogulna, nem kellene attól félnie, hogy orra esik, de Sorel nem hecceli még ezzel is.

Roland enélkül sem figyel. Sorel nem véletlenül táncolta körbe a homokkal felszórt küzdőteret, néha a csipkelődő beszélásaival csalva maga után a fiút. A lenyugvó nap így pont a háta mögé került. *Tökéletes!*

Roland hunyorogva kénytelen küzdeni, és a lába megmegcsúszik a nedves homokon, miközben Sorel éppen most kezd belelendülni. Véréth felpezsdíti a harc. Halkan dúdolni kezdi magában az egyik olyan nótát, amit a katonák szok-

tak fújni, miután felöntöttek kicsit a garatra. A szöveget nem jegyezte meg, de a pergő dallam pont ideális a harchoz. Hárít, szúr, vág. Sorel még örül is, hogy a vészesen gyülekező felhőkből elkezdi szitálni az eső, mert a hátára tapadó ruha kellemesen hűsíti tüzelő bőrét. *Roland, ma csúfos vereséget fogsz szenvedni!* A gondolat belülről csiklandozza.

Sorel már éppen eldönti magában, hogy felhagy az eddigi védekezéssel, és bemutatja a fiúnak azt a cselt, amit tegnap lesett el a katonáktól, amikor Wex elbődül mögötte:

– Azonnal takarodjatok befelé! Mindketten, hogy a szentek vernének meg titeket jó alaposan!

Sorel összerезzen, és Rolandnak csak ezért sikerülhet megakasztania a kardját. A fiú diadalmasan elvigyorodik.

– Ne már, Wex! – lép gyorsan hátra Sorel, és leengedi a karját. Ebből a helyzetből már úgysem kerülhetne ki győztesen. Legjobb esetben is egy döntetlennel kellene kiegyeznie, de azért ezt nem kell bevallania senkinek. Inkább a szemét forgatva fordul meg. – Már éppen nyeresre álltam.

Wex a palánkkal elkerített küzdőtér szélesre tárt kapujában áll, karba tett kézzel. Az izmai majd szétpattannak a felgyúrt ingujj alatt. Kopasz fején és arcán a sötét bőr csillog a nedvességtől. Komor szigorral méregeti őket.

– Én máshogy láttam, de most nem számít. Azt mondtam, tűnés befelé, mielőtt bőrig ázol, és holnapra belázasodsz!

Sorel duzzogva lebiggyeszi a száját, és a kard markolatát a combjához üti párszor. Az állát felszegve néz Wex szemébe. Nem fog megfutamodni!

– Ennyitől még nem fog elkapni a tüdővész. – Szántszándékkal játssza a sértett kislányt, mert apja helyettese ezt mindig is utálta.

– Sooooreel! – emeli fel Wex a hangját. Pont olyan súlylallyal ejti ki a nevét, a magánhangzókat a végletekig elnyújtva, amitől Sorelnek kényelmetlen érzése támad. Általában akkor szokott így beszélni vele, ha valamit rosszul csinál. Például, ha hölgyhöz roppant méltatlanul viselkedik.

Wex sietős léptekkel indul el feléjük. Csizmája alatt csikorog az átnedvesedett homok, fekete képén pedig vészjósló ábrázat ül.

Sorel a nyakát behúзва taktikát vált. Sűrűn pislogva és szörnyen ártatlanul néz, mintha megbánta volna az iménti kirohanást. Általában Wex ennek nem tud ellenállni. Most sem bírja sokáig, mire Sorel ötig elszámol magában, a férfi leengedi a két karját, és megenyhült hangon folytatja:

– Lehet, hogy nemsokára tizenennyolc leszel, de ez még nem akadály, hogy nyakon suhintsalak. Apád már rég lekevert volna egy pofont, ugye tudod?

– Apa hazaért? – derül fel Sorel, és Roland kezébe nyomja a kardját. Az apja kora hajnalban ment el, mielőtt ő felébredt volna. Állítólag a tartományherceg hívatta, valami halaszthatatlan ügyre hivatkozva. Sorelnek fogalma sincs, mi lehetett annyira fontos, hogy az apja el sem búcsúzott, és arra se talál ésszerű magyarázatot, mi marasztalja ilyen sokáig. Igazság szerint lord Averynek már régen vissza kellett volna érnie, ráadásul nem is üzent, hogy éjszakára ott maradna a tartományfővárosban. Mellesleg nem is volt szokása, hogy elfogadja a tartományherceg meghívásait, annyira azért ő sem kedvelte lord Karnelont. Amennyire Sorel tudta, még csak becsülni se nagyon becsülte. Inkább csak eltúrte, és az éppen szükséges mennyiségű tiszteletet adta meg neki, mint feljebbvalójának.

– Sajnálom, de nem – húti le Wex, mire Sorel csalódottan fúj egyet.

Haja az arcába tapad, az eső elnehezíti, ahogy egyre jobban rákezd. Alkarral söpri hátra.

– De...

– Menj be! – int hátra Wex, aztán nem törődik többet vele. Hátat fordítva a fegyverraktár felé indul. Roland egy nagy sóhajjal engedi le a vállát. Sorelre mosolyog. A szemével int, hogy tényleg menjen, aztán Wex után iramodik. Viszi a két gyakorlókardot is. Valószínűleg egyikük sem látja, hogy Sorel megrázza a fejét, és a kastély helyett az istállók felé kezd el rohanni.

Ott fogom megvárni, dönti el magában, amíg papa hazaér. Mert nemsokára meg kell jönnie!

Killian

Odakint már erősen csepeg az eső, amikor Killian belép a fogadó ajtaján. Az éjszakával leereszkedő, nyirkos illatot egyből felváltja a pörkölt zsíros szaga, a kint cirpegő csendet a beszélgetések morajlása. Valaki öblös hangon felnevet, bár a hang beillene bőfögesnek is.

Kaján öröm szalad végig Killian bensőjében, ha arra gondol, hogy a produkciónak cicomás útitársa is a fültanúja lehetett. *Tökéletes a hely!*

Az úrficska, akinek a védelmére szegődött, minden hasonló megnyilvánuláshoz viszolygással állt hozzá, és sohase volt rest fennhangon is kinyilvánítani, hogy az urak köreiben az ilyesmi nem dívik.

Páran Killian felé fordulnak, miközben ő lerázza köpenyeről a vizet. A kopott padló sáros lábnyomoktól tarka.

Killian körbenéz az idegen helyen.

Amikor legutóbb errefelé járt – borzasztó régen –, a fogadó helyén még parlagoltatott föld állt, a legközelebbi kalyiba is messze volt innen. A poros kis falu azóta nőtte ki magát várossá.

Az első, ami megragadja Killian figyelmét, az egyik sarokasztaltól éppen felálló férfi. Magas, széles vállú alak. Erősen megszürkült haja, szakálla alapján jóval túl van a fiatal évein, de tartásából méltóság sugárzik, ahogy üres tányérját és a csorba kupát a pulthoz viszi. A bal lábát enyhén húzza. Az öltözete alapján módos lehet, de nem hivalkodik vele.

– Jobb lenne, ha maradna éjszakára, lord Avery – csapja át a fogadós saját vállán a rongyot, amivel addig egy korsót törölgetett. – Csúnya vihar készülődik ám – int az ajtó felé, majd megvakarja borostás képét. A körmei alatt csak úgy hersegnek az erős, fekete szőrszálak.

– Nem csak készülődik – javítja ki Killian, miközben feltelepszik a pult előtt sorakozó háromlábú székek egyikére, alig karnyújtásnyira az útitársától, aki láthatóan kényelmetlenül érzi magát. Meredten bámul az előtte álló kupába, amit egy másik vendég hagyott ott. Nyilván jobb helyekhez szokott, de hát aki vihar elől menekül, az ne válogasson!

Lord Avery válasz helyett odabiccent neki, de Killian gyakorlott figyelmét nem kerüli el, hogy a kurta pillanat alatt alaposan végigmérte. Katonaember lehetett, dönti el magában, bár már kiöregedett belőle. Valószínűleg harc közben szerezte a nyakán végighúzóódó, halvány forradást, ahogy a lábsérülését is.

– Nem lehet, Sam – nevet fel halkan lord Avery. – A lányom elevenen megnyúz, ha nem megyek haza. – Kiürült levesestányérja és a boroskupa mellé helyez pár rézszilánkot, aztán már el is fordul.

Bicegése ellenére gyorsan átszeli a helyiséget.

A zsíros szag felkavarodik, amikor kinyitja a bejáratot. Bár még csak nemrég ment le a nap, odakint majdnem olyan fekete az idő, mint a legsötétebb, csillagtalan éjjeleken, amikor a holdat is eltakarják a tornyosuló fellegek.

Killian csak akkor fordul vissza a fogadóshoz, amikor az ajtó becsukódott lord Avery mögött. Ő a helyében még egy vérmes lány kedvéért sem rohant volna ki az esőbe.

– Ki volt ez?

– Lord Avery? – kérdez vissza a fogadós, és anélkül folytatja, hogy megvárná a választ: – Ő a keleti erőd ura – helyez le Killian elé egy korsót. – Sört vagy bort?

– Keleti erőd?

A sors fintora lehet. Hosszú, nagyon hosszú időnek kellett eltelnie, hogy Killian egyáltalán erre a vidékre jöjjön, mert akárhányszor arra a komor erődítményre gondolt, mindig eszébe jutott az apja, aki miatt elhagyta a helyet. Az otthonát.

– Valaha Rózsavárnak nevezték – támaszkodik le a fogadós a pultra. A nyelvével megpiszkálja a fogait. Vagyis a két foga közötti nagyobb hézagot.

A szó beleszúr Killianbe. *Rózsavár*. A virágok émelyítő illata felkavarodik benne.

– Bár ma már ritkán emlegetik ezen a néven. Állítólag a vár akkori úrnője bolondult a rózsákért, és messzi földek-

ről hozatott különleges töveket, azzal ültette tele a belső udvart.

Killian képtelen bármit is mondani erre. A nyál megkecsередik a szájában, a gondolatok pedig betokosodnak a fejében. Nagyon is jól emlékszik a Rózsavár elnevezésre. A szolgák még azután is sokáig annak hívták a keleti erődöt, hogy az anyja elhagyta a látható világot. A történetek és a mesék csak azután kezdtek elapadni, hogy az utolsó rózsató is kiszáradt a földből, mert az apja megtiltotta az embereknek, hogy betegyék a lábukat a belső kertbe, így a ritka esőkön kívül nem volt más, aki megöntözte volna azokat.

Killian sem mehetett oda. Soha.

– Bort! – krákgja.

A fogadás valahonnan a lába mellől emeli fel a cserépedényt, abból tölti tele a korsóját. A bor színén látni, hogy felvizezték, és az íze is fanyar, Killian mégis egyetlen húzással kiissza. Az ital pár cseppje utat talál a nyakába, az inggalér issza be, de Killiant még ez sem érdekli. Ahogy piperkőc társának megrovó pillantása sem.

A korsót a pultra csapva nyeli vissza a felkívánczó, savas böfögést.

– Még egyet!

Örülség volt elvállalnia ezt az átkozott munkát, és azt hinnie, hogy a múltja nem talál rá ezen a vidéken.

Sorel

Sorel egyre jobban vacog, ahogy az egyik üres állás elé felhalmozott, tiszta szalmában ül. A vállára dohos pokrócot terített, de az istálló kitámasztott ajtaján hideg szél süvít be,

és az eső is bever. A víz patakokba rendeződve folyik befelé, felszíne visszatükrözi a sercegeve égő olajmécses fényét, amit a küszöbön hagyott.

Odakint már teljesen besötétedett, Sorelnek fogalma sincs, mennyi lehet az idő. A gyomra már nem egyszerűen korog, hanem úgy fáj, mintha az éhség szó szerint marcangolná, de azért sem fog bemenekülni!

Wex feltehetően régen észrevette, hogy nem ment be, vagy ha más nem, akkor a szolgák jelentették neki, amikor nem jelent meg a vacsoránál. Bár az is lehet, hogy azt hiszi, a szobájában duzzog. Előfordult már párszor, hogy hiába fenyegetőzött a kulcsra zárt ajtó előtt, hogy betöri, Sorel még csak kiszólni sem volt hajlandó. *Wex úgyse váltotta még be soha ezt a fenyegetését.*

Ahogy a szobája melegére gondol, és a Tyne által készített forró, illatos fürdőre, Sorel még jobban összehúzza magát a szűrős, lószagú pokróc alatt, de az elhatározása mit sem veszít az erejéből. Ha bemenekülne a vihar elől, és engedne a kínzó éhség parancsának, akkor nemcsak magára lenne dühös a gyengesége miatt, de Wex fejmosását is végig kellene hallgatnia.

Ekkor mozgást vesz észre a várkapu felől, az eső monoton kopogásába kiabálás vegyül. Katonák szaladnak elő az őrbódéból.

Sorel azonnal felpattan, és a pokrócot a földre hajítva, zsibbadt lábbal szalad ki az esőbe. Szinte azonnal bőrig ázik. Felismeri a lovas alakját, Verom nyerítését. Apja lova engedelmesen megáll, amikor az egyik katona elkapja a kantárját.

– Apa... – suttogja maga elé Sorel. Már nemcsak az éjszakai hidegtől reszket, vagy azért, mert a ruháiból facsarni lehetne a vizet, hanem úgy érzi, a szíve hűlt ki.

A mén hátán ülő alak görnyedten tartja magát. Felköhög.

– Apa! – szalad oda Sorel, és az egyik katonát kikerülve öleli át az apja derekát, amikor a férfi lekászálódik végre a nyeregből. Lord Avery súlyos bőrköpenye csuromvíz.

– Lányom... Mit keresel te idekint?

– Téged vártalak – néz fel Sorel. Az eső a szemébe esik, csípi, ahogy a könnyek szokták, de nem érdekli. Próbál mosolyogni, de képtelen rá. Sose hallotta még az apja hangját ennyire rekedtnek. Gyengének. – Miért nem vártad meg a vihar végét?

– Menjünk be! – öleli át lord Avery a vállát, és a köpenyét félig ráborítva indulnak meg a kastély felé. Fájdalmasan lassan haladnak. Apja a szokásosnál is jobban húzza a sérült lábát, Sorel pedig alig kap levegőt a vállára nehezedő súlytól. A hidegtől még a foga is hasogat.

Wex persze az előcsarnokban várakozik, és egyből dühös pillantást vet rá, amint meglátja.

– A szobádban kellene lenned! – dűnnyögi, miközben lord Avery másik oldalára lép.

– Inkább segíts! – néz rá Sorel könyörgően, de Wex már nem vele törődik. Lesegíti apjáról a köpenyt, és hagyja, hogy az a földre zuhanjon. Lord Avery felöltőjéből is víz szivárog, a padlón máris kisebb tócsa gyűlt össze körülöttük.

Sorel hajáról is cseppekben pereg.

– Menj, gyűjtsd be a kandallót! – förmed rá Wex, mire Sorel megugrik.

– Azonnal – motyogja, majd lehajtott fejjel felrohan az apja lakosztályába. Kettesével ugorja át a sötétbarna szőnyeggel leterített, széles lépcsőfokokat, a fordulóban a kőből faragott korlátba kapaszkodva veszi be a kanyart. Az ajtót belökvé azonnal a kandallóhoz siet, és letérdel elé. Szerencsére a szolgák már takaros gúlába rendezték a fahasábokat, így nem kell azzal is vesződnie. Sorel remegő kézzel, átfagyott ujjakkal markolja fel a kandallópárkányra készített lángszerszámot. Szikra pattan, a gyújtós lángra kap, és a fehér füst Sorel orrába lopja a csípős szagot.

Mire Wex és lord Avery felér, a tűz már halkán ropogva ég, melege kiűzi Sorel végtagaiból a hideget.

Amikor az apjáék belépnek, ő azonnal felpattan, de a Wex szemében bujkáló szigorúság helyéhez szegezi. Lenyeli a szájában összegyűlt, keserű nyálát.

– Majd én ellátom apádat, te menj, és vetközz le, mielőtt valami bajod esik!

– De... – Hiába fázik, nem akar menni. Segíteni szeretne, de...

– Tedd, amit mond, lányom! – roskad le lord Avery az ágy szélére. Az arca ijesztően sápadtnak, nyúzottknak tűnik, és Sorel nagyon reméli, hogy csak a fáradtság miatt. Végül is kora hajnalban hagyta el a kastélyt, és ismerte annyira az apját, hogy csak akkor állhatott meg, ha nagyon szükséges volt.

– Megyek, és szólok a szolgáknak, hogy... hozzanak fel levest, meg... – lép Sorel az ajtó felé, de a szíve visszahúzza.

– Már intézkedtem. Most menj! – parancsol rá Wex, viszont Sorel csak akkor hajlandó megfordulni, amikor az apja ráemeli a tekintetét, és a szája sarkában megjelenik egy apró, bágyadt félmosoly.

Killian

– Hé – löki meg Killian karját az egyre idegesebbnek tűnő úrfi. Bár amikor megállapodtak a munkában, hogy útitársául szegődik, nehogy az egyre jobban elszaporodó banditák kiszelbeljék, kölcsönösen bemutatkoztak, de Killiant pont anyyira érdekelte a neve, mint a cipőtalpára ragadt lócitrom.

Mostanra már a fizetség motiváló ereje is kizsibbadt belőle. A vihar dörög és csattog odakint, a rosszul záródó ajtón keresztül hideg szivárog be a fogadóba. Vagy más miatt fázik? Valahol az egyik ablakzsalt nem rögzítették megfelelően, mert a nyikorgó zsanéron forogva neki-nekiütődik a keretnek.

– Hé! – Az úrfi ezúttal megrázza Killiant. Meglepő erő van benne. – Ne igyál többet!

Killian először a karját markoló, finom bőrkesztyűbe csomagolt ujjakra néz le, majd fel a kölyök arcába. Az úrfi szája vékony vonal, az állkapcsát pedig olyan erősen szorítja, hogy a nyakán megfeszülnek az izmok. A szeme dühösen izzik, ugyanakkor a haja csapzott a veritéktől. Ideges, és ez valahogy elégedettséggel tölti el Killiant.

– Miért ne? – húzza ki magát, és szembefordul az úrfival.

– Mert nem azért fizetlek.

– Hmmm – nyugtázza Killian. A gondolatai lassabban forognak, mint máskor. Lehet, hogy tényleg nem kellene többet innia. *De a francba is, ide se kellett volna jönnie!* Sajnos viszont még azelőtt megegyezett az úrfival, hogy az úticélt tisztázták volna. Száz ezüstszilánk elég sok pénz, hogy az ország egyik végéből a másikba kísérje, ezért nem kérdezett rá korábban. Elvakították a csillogó szilánkok. Hiba volt. Ha tudta volna, hogy Brezelbe kell menniük, visszauta-

sítja a kölyköt. Hacsak tehetné, Killian magát a vostoni tartományt is elkerülte, de hogy ilyen közel kerüljön a keleti erődhöz... Már a gondolatától is kirázta a hideg. Na, ezért fázik!

Kihúzza a karját az úrfi ujjai alól, és megrázza magát, hogy szabaduljon a vállára telepedett súlytól.

– Azért fizetsz, hogy elkísérjelek Brezelbe – közli rideg hangon. – Holnap odaérünk. Az pedig nem tartozik rád, hogy az időmet mivel töltöm – int a csaposnak, hogy csak azért is töltse tele a kupáját.

Az úrfi szája megremeg. A szentekre is, hány éves lehet? Tizenhat?

Killian felsóhajtva kortyol bele a borába. A kupa pereme felett a kölyköt mustrálgatja. *Nem, nincs annyi.* A gondolatától megenyhül valamelyest.

– Nyugi kölyök, épségben oda fogsz jutni – vigyorodik el, mire az úrfi arca lánggra lobban.